

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
ZENIČKO-DOBOJSKI KANTON
KANTONALNI SUD U ZENICI
Broj: 04 0 U 001251 24 U 5
Zenica, 26.07.2024. godine

Kantonalni sud u Zenici po sudiji Ahmetović Hilmi uz sudjelovanje zapisničarke Mandžuka Jasmine u upravnom sporu tužitelja Š. E. iz Z., naselje ..., protiv rješenja tuženog organa Federalnog zavoda za penzijsko i invalidsko osiguranje Mostar broj FZ3/2/2-35-1-49-51/19 matični broj: 1138840503 od 25.01.2024. godine, u predmetu ostvarivanja prava na starosnu penziju, odlučujući o tužbi od 07.02.2024. godine, donio je dana 26.07.2024. godine slijedeću

PRESUDU

TUŽBA SE ODBIJA KAO NEOSNOVANA.

Obrazloženje

Tužitelj Š. E. iz Z. podnio je dana 07.02.2024. godine Kantonalnom sudu Zenica tužbu kojom pokreće upravni spor protiv rješenja tuženog organa Federalnog zavoda za penzijsko i invalidsko osiguranje Mostar broj FZ3/2/2-35-1-49-51/19 matični broj 1138840503 od 25.01.2024. godine kojim je uvažena žalba tužitelja od 23.10.2023. godine podnesena protiv rješenja Federalnog zavoda za penzijsko i invalidsko osiguranje Mostar – Kantonalna administrativna služba Zenica broj: FZ7/2/1-35-1-65731-55/18 matični broj: 0001138840503 od 28.09.2023. godine, a kojim rješenjem je tužitelju priznato pravo na starosnu penziju u mjesečnom iznosu od 239,4800 KM počev od 29.11.2008. godine te da iznos iz prethodnog stava usklađen na dan donošenja rješenja iznosi 525,31 KM mjesečno, te je poništeno osporeno rješenje prvostepenog organa i predmet vraćeno prvostepenom organu na ponovni postupak, a koje rješenje je prvostepeni organ donio postupajući u ponovljenom postupku nakon donošenja presude Kantonalnog suda Zenica broj 04 0 U 001251 23 U 4 od 21.07.2023. godine.

U svojoj tužbi tužitelj ukazuje na citiranu presudu Kantonalnog suda Zenica kao i ranije donesene presude ovoga suda, te ukazuje na presudu Vrhovnog suda FBiH u predmetu Č. S. od 12.01.2023. godine pod brojem 04 0 U 012186 20 Uvp od, te da je istome nakon donesene presude doneseno ispravno rješenje o punoj starosnoj penziji a Č. S. ima potpuno iste uslove za penzionisanje kao i tužitelj, te tužitelj predlaže da se oslobodi od obaveze plaćanja takse na tužbu i presudu u ovom upravnom predmetu.

Nadalje tužitelj ističe da upravni organi suprotno uputama suda u donesenim presudama karikira i primjenjuje koeficijent množenja za iznos penzije koji se odnosi na povoljnije penzionisanje boračke populacije po drugom članu zakona i po drugom osnovu pri tome ukazujući na obavezno postupanje po članu 31.b Zakona kako je to ukazivao i Kantonalni sud Zenica u svojim presudama, te da je tužitelju u provedbi isplate isplaćivan iznos penzije koji ne pripada stavu 1. u članu 31.b već stavu 2. istoga člana, te da se tužitelj u ovom upravnom postupku poziva na sudsku praksu Kantonalnog suda Zenica u predmetima Č. Š., J. K. Š. M. i drugi, u kojim slučajevima je postupljeno po uputama iz ranije donesenih presuda osim u

slučaju tužitelja kada je postupljeno suprotno zakonskoj regulativi, te da upravni organi u svojim rješenjima se pozivaju na član 31.b citiranog Zakona ali i pored toga daje obrazloženje koje nije vezano za suštinu člana 31.b Zakona, a tužitelj zahtijeva uvid u nabrojane postupke kao i uvid u činjenicu da se koeficijent množenja odnosi na povoljnija penzionisanja po drugom osnovu, te predlaže sudu da naloži upravnim organima da u skraćenom postupku donese na zakonu zasnovano rješenje shodno odredbi člana 31.b Zakona o pravima branilaca i članova njihovih porodica te da se ne dozvoli upuštanje bespotrebno množenje sa bilo kojim koeficijentom, te da se naloži postupanje upravnih organa prema tužitelju kao i prema svim drugim licima iz iste kategorije odlučivanja, te predlaže sudu da donese pozitivnu presudu koja će zamijeniti donesena rješenja koja će ukinuti obzirom da su se u više navrata oglušili o upute suda.

Dopisom broj: FZ3/2/2-35-1-49-55/19 matični broj: 1138840503 od 05.04.2024. godine tuženi organ je dao odgovor na tužbu u kojem navodi da osporenim rješenjem nije povrijeđen zakon niti lični interes tužitelja zasnovano na zakonu, radi čega ostaje kod rješenja u cijelosti i predlaže da se tužba odbije.

Uz odgovor na tužbu tuženi organ je ovome sudu dostavio sve spise koji se odnose na ovaj predmet radi odlučivanja po tužbi od 07.02.2024. godine.

Ocjenjujući pravilnost i zakonitost osporenog akta tuženog organa u granicama zahtjeva iz tužbe sukladno odredbama člana 34. stav 1. Zakona o upravnim sporovima, sud nalazi da tuženi organ u postupku odlučivanja po žalbi tužitelja od 23.10.2023. godine izjavljenoj protiv prvostepenog rješenja od 28.09.2023. godine donio pravilno i na zakonu zasnovano rješenje kojim je žalbu tužitelja uvažio, ožalbeno rješenje prvostepenog organa poništio i predmet vratio prvostepenom organu na ponovni postupak, postupajući pri tome u skladu sa odredbama Zakona o upravnom postupku uz pravilnu primjenu odredaba Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju FBIH, te odredbama Zakona pravima branilaca i članova njihovih porodica, uz ukazivanje na stavove Vrhovnog suda FBIH Sarajevo izražene u presudama broj 09 0 U 017234 15 Uvp od 24.01.2019. godine i broj 09 0 U 017270 15 Uvp od 26.09.2019. godine, pri čemu je tuženi organ u obrazloženju svog rješenja ukazao na razloge zbog kojih žalbu tužitelja uvažava, poništava prvostepeno rješenje i predmet vraća prvostepenom organu na ponovni postupak ukazujući na propuste koje je prvostepeni organ donio u postupku donošenja ožalbenog rješenja te naložio prvostepenom organu da u ponovljenom postupku slijedi primjedbe i upute date u ovom rješenju i da donese pravilno i na zakonu zasnovano rješenje.

Odlučujući o tužbi od 07.02.2024. godine sud nalazi da je ista neosnovana, radi čega je i odlučeno kao u izreci ove presude sukladno odredbi člana 36. stav 2. Zakona o upravnim sporovima.

Nakon što je Kantonalni sud Zenica donio presudu broj 04 0 U 001251 23 U 4 od 21.07.2023. godine i istom poništio rješenje tuženog organa od 01.02. 2023. godine i rješenje prvostepenog organa od 19.08.2022. godine te predmet vratio prvostepenom organu na ponovni postupak, prvostepeni organ je svojim rješenjem od 28.09.2023. godine tužitelju kao RVI priznao pravo na starosnu penziju u mjesečnom iznosu od 239,408 KM počev od 29.11.2008. godine, a stavom 2. utvrdio da iznos iz stava 1. usklađen na dana donošenja rješenja iznosi 525,31 KM, pri čemu je prvostepeni organ u obrazloženju svog rješenja zaključio da su ispunjeni uslov za sticanja prava na starosnu penziju shodno odredbama člana 31.b Zakona o pravima branilaca i članova njihovih porodica (Službene novine FBIH, broj: 33/05 i dr) te je ukazao i na odredbu člana 50., 72. i 140. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju (Službene novine FBIH broj 13/18 i dr), ukazujući na činjenicu da je visina penzije tužitelju određena primjenom propisa koji su važili u trenutku ostvarivanja prava na penziju a usklađivanje iznosa penzije za

isplatu se vrši primjenom odredaba Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju koji je stupio na snagu 01.03.2018. godine.

Nezadovoljan ovakvim rješenjem tužitelj je protiv istoga uložio žalbu 23.10.2023. godine zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog pogrešne primjene materijalnog prava smatrajući da je u konkretnom slučaju došlo do pogrešne primjene odredaba člana 31.b Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o pravima branilaca i članova njihovih porodica te da tužitelju u vrijeme podnošenja zahtjeva za penziju pripada pravo na punu starosnu penziju uz primjenu odgovarajućeg koeficijenta za množenje penzije a koji koeficijent veći za 1,485 koji je do sada primjenjivan te da tužitelj nije penzionisan pod povoljnijim uslovima u kojim slučajevima se primjenjuje navedeni isplatni koeficijent te je predložio da se ožalbeno rješenje poništi i da se pravilnom primjenom materijalnog prava i pravilnim izračunavanjem pune starosne utvrdi ispravan isplatni koeficijent te da se penzija isplaćuje u visini u skladu sa istim.

U postupku odlučivanja po navedenoj žalbi tuženi organ je svojim rješenjem, koje se tužbom osporava, ovakvu žalbu tužitelja uvažio, ožalbeno prvostepeno rješenje poništio i predmet vratio prvostepenom organu na ponovni postupak te je u obrazloženju svog rješenja zaključio da je žalba osnovana, te je ukazao na hronologiju postupanja u ovom upravnom predmetu, ukazujući pri tome na odluku o određivanju najviše visine, zajamčene i najniže penzije koju je donio upravni odbor tuženog organa broj UO-56/19 od 26.02.2009. godine, te je ukazao na odluke upravnog odbora vezane za isplatni koeficijent počev od 01.08.2008. godine ukazujući po osnovu kojih koeficijenata je tužitelju vršena isplata penzije, zatim je ukazao na zaključak Vlade FBiH broj 588/09, i na činjenicu primjene odredbe člana 51. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju i isplatni koeficijent 1,485 počev od 01.07.2009. godine, te da je u ovim postupcima valjalo poštovati odluke u pogledu isplatnog koeficijenta, a takav stav je izražen i u presudama Vrhovnog suda FBiH broj 09 0 U 017234 15 Uvp od 24.01.2019. godine i broj 09 0 U 017270 15 Uvp od 26.09.2019. godine, zatim tuženi organ elaborira iznose penzija nakon usklađivanja te ukazuje i na činjenicu da se tužitelju od 01.03.2018. godine obezbjeđuje penzija u dostignutom iznosu od 355,63 KM, te da se usklađivanje vrši u skladu sa članom 79. stav 1. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju FBiH, te da je usklađivanje izvršeno i u 2020. i 2022. godini, te da se tužitelju osigurava pravo na iznos penzije od 538,27 KM, i pri svemu ovome tuženi organ nalazi da prvostepeni organ pogrešno odlučuje u stavu 5. kada odlučuje da korisniku penzije koji stekne status osiguranika u obaveznom osiguranju penzije se ne isplaćuju za to vrijeme, te da za ovakvu odluku nema uporišta niti u jednom zakonskoj odredbi niti prvostepeni organ obrazlaže svoje utvrđenje iz kojih razloga tuženi organ svojim rješenjem poništavao žalbeno rješenje i predmet vraća prvostepenom organu na ponovni postupak i odlučivanje uz napomenu da je prvostepeni organ dužan u ponovljenim postupku voditi računa o svim uputama i pravnim shvatanjima iz ovog rješenja.

Dakle, imajući u vidu ovako izloženo činjenično stanje u ovom upravnom predmetu i stanje stvari vezanih za ostvarivanje prava na starosnu penziju od strane tužitelja, evidentno je da je tuženi organ svojim rješenjem koje se tužbom osporava žalbu tužitelja uvažio, ožalbeno rješenje prvostepenog organa poništio te predmet vratio istom organu na ponovni postupak, što znači da će prvostepeni organ u ponovljenom postupku ponovno utvrđivati pravo na starosnu penziju tužitelja, ponovno utvrđivati iznos starosne penzije, pri tome će prvostepeni organ evidentno voditi računa o predmetu ovog upravnog postupka i do sada pribavljenim činjenicama i dokazima te donijeti rješenje vezano za ostvarivanje prava tužitelja na starosnu penziju.

S obzirom na ovakvu odluku tuženog organa sud nalazi da je osporenim rješenjem tuženog organa pravilno i na zakonu zasnovano iz razloga što je tuženi organ u postupku donošenja

svog rješenja vodio računa o odredbama člana 236. do 245. Zakona o upravnom postupku, te je vodio računa o činjenicama i dokazima u ovom upravnom predmetu te pravilno ukazao na primjene odredaba Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju FBiH kao i odredbama Zakona o pravima branilaca i članova njihovih porodica (Službene novine FBiH, broj: 33/04 i dr) te je također vodio računa i o pravnim stavovima zauzetim od strane Vrhovnog suda FBiH Sarajevo broj 09 0 U 017270 15 Uvp od 26.09.2019. godine i broj 09 0 U 017234 15 Uvp od 24.07.2019. godine i broj 04 0 U 010806 Uvp od 09.06.2022. godine, što znači da tuženi organ u postupku donošenja svog rješenja nije počinio nikakve bitne povrede odredaba Zakona o upravnom postupku niti je došlo do pogrešne primjene materijalnog prava na štetu tužitelja.

Odlučujući o tužbi od 07.02.2024. godine sud nalazi da je ista neosnovana te da tužitelj u istoj neosnovano ukazuje na pogrešnu primjenu odredaba člana 31.b stav 1. Zakona o pravima branilaca i članova njihovih porodica, kao i u pogledu primjene isplatnog koeficijenta smatrajući da tužitelju pripada veći isplati koeficijent a iz razloga što je tuženi organ u postupku donošenja svog rješenja vodio računa prvenstveno o pravilnoj primjeni odredaba člana 31.b citiranog Zakona te o pravilnoj primjeni odredaba Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju FBiH te o ostalim propisima odnosno o zaključcima Vlade FBiH vezanih za usklađivanje visina penzija, te na odluke Vlade FBiH o utvrđenim isplattim koeficijentima, te da se u odnosu na tužitelja ne može primjenjivati isplata penzije uz primjenu koeficijenta 1,65 jer se taj koeficijent primjenjivao na isplatu penzija koje se finansiraju iz doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje, zatim je tuženi organ vodio računa i o zauzetim stavovima Vrhovnog suda FBiH izraženi u navedenim presudama te pravilno prvostepenom organu ukazao nepravilnost i nezakonitost u donošenju prvostepenog rješenja.

Pri ovome sud nalazi da je tužitelju ovakvim rješenjem tuženog organa ostavljena mogućnost da u ponovljenom postupku traži ostvarenje svojih prava koja mu pripadaju po zakonu a shodno svojim navodima iz žalbe koja je uvažena kao i navodima iz ove tužbe jer će prvostepeni organ u ponovljenom postupku biti dužan donijeti novo i na zakonu zasnovano rješenje.

Zbog svega naprijed navedenog sud nalazi da su neosnovani navodi tužitelja koji se odnose na nepravilnu primjenu odredaba materijalnog prava i nepravilan izračun visine starosne penzije za tužitelja, a pri svemu tome prvostepeni organ će biti dužan voditi računa i o obavezujućim uputama i pravnim shvatanjima iz ranije donesenih presuda Kantonalnog suda Zenica, te voditi računa i o upravnim predmetima na koje se tužitelj poziva u svojoj tužbi i u kojima je došlo do pravilne primjene člana 31.b Zakona o pravima branilaca i članova njihovih porodica, što znači da ovakvim rješenjem tuženog organa nije povrijeđeno pravo tužitelja na starosnu penziju niti njegovo pravo na imovinu zagarantovano Ustavom BiH i Evropskoj konvenciji o zaštiti osnovnih ljudskih prava i temeljnih sloboda.

Pri svemu ovome sud prihvata kao osnovanim navode tužitelja koji se odnose na dužinu trajanja ovog upravnog postupka, i u tom pravcu sud je već u ranijim presudama ukazivao i prvostepenom organu a i tuženom organu na dužinu trajanja ovog upravnog postupka te da je potrebno u najkraćem mogućem roku na pravilan i zakonit način riješiti ovu upravnu stvar.

Kako tužitelj navodima iz svoje tužbe nije doveo u pitanje pravilnost i zakonitost osporenog akta tuženog organa to sud nalazi da je predmetna tužba neosnovana, radi čega je i odlučeno kao u izreci ove presude sukladno odredbi člana 36. stav 2. Zakona o upravnim sporovima.

Zapisničarka

Mandžuka Jasmina

Sudija

Ahmetović Hilmo

PRAVNA POUKA: Protiv ove presude žalba nije dozvoljena.